

Arrest

nr. 166 592 van 27 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE loco advocaat J. BAELDE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 3 juni 1988. U woonde in de wijk Adhamiyah in Bagdad. U bent soenniet. Op 21 mei 2008 werd u benoemd als militair. U werkte als ambulancier in verschillende divisies. Op 21 juli 2013 werd u overgeplaatst naar de derde fauj, binnen luwa 44 bij de elfde divisie. U werd gelegerd in Husayba, in El Ramadi (CGVS, pag. 4). U situeert dit aan de grens met Syrië (CGVS pag. 9), op drie uur afstand van Ramadi (CGVS, pag. 12).

In augustus 2014, na de opkomst van IS, integreerden veel officieren vanuit de verschillende milities in het Iraakse leger. Zij konden bevelen geven aan de soldaten. Eén van de officieren, luitenant Achmed (B.), gaf de opdracht om Husayba aan te vallen en te schieten, ook op de burgerbevolking.

U weigerde en werd vervolgens opgesloten in een kamer binnen de kazerne. Na vijf dagen gaf u aan de opdracht toch te willen vervullen. U zou zodoende immers snel verlof hebben en zo weg kunnen gaan.

Luitenant (B.) verdacht u ervan als soenniet niet te willen schieten op de soennitische bevolking en van collaboratie met IS. Na drie dagen vertrok u op uw rechtmatig verlof maar u bleef in Bagdad en keerde niet meer terug naar uw kazerne.

Op 3 september 2014 ontplofte uw auto. U verdenkt luitenant Achmed (B.), want hij bedreigde u later telefonisch. U diende klacht in bij de politie en dook onder bij uw oom in El Ghazalia, Bagdad.

Op 10 oktober 2014 vertrok u met een werkvisum naar Polen. Dit visum had u reeds aangevraagd in juli 2014 in Erbil, via een reisagentschap. Aan de Poolse grens kon u echter niet aantonen dat u kwam om te werken, zodat Polen u dadelijk terugdreef. U vroeg er geen asiel aan want uw echte plan was om in België asiel aan te vragen (CGVS, pag. 6 en 11). U dook opnieuw onder bij uw oom in Bagdad en op 22 mei 2015 verliet u Irak opnieuw. Op 22 juni 2015 vroeg u asiel aan in België. Een tijd later, op 30 oktober 2015, werd uw broer doodgeschoten. U denkt dat men eigenlijk uzelf op het oog had.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een rijbewijs, een militaire badge, een enveloppe van DHL, een foto van uzelf in het leger, een document dat uw ontslag uit de vijfde divisie attesteert (kopie met originele stempel), een document dat aantoont dat u verplaatst werd naar Husayba, met daaraan een kwijtschelding (kopie met originele stempel), een loonfiche (kopie met stempel), een militaire badge en een klacht bij de politie. U legt volgende kopieën neer: verschillende foto's van u in het leger, een benoemingsattest, een attest dat u een medische opleiding volgde, een document dat aantoont dat u verplaatst werd naar de vijfde divisie, foto's van uw broers in het leger, identiteitskaarten van uw broers, militaire badges van uw broers en een overlijdensakte van uw broer Ala.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er op worden gewezen dat u in oktober 2014 reeds aankwam in Polen en er geen asiel wenste aan te vragen. Indien u een reële vrees zou hebben voor vervolging of een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zou u echter ongetwijfeld van deze gelegenheid gebruik gemaakt hebben om asiel aan te vragen in Polen op 10 oktober 2014. U zei er zelf aan de grens: 'Ik ben geen vluchteling'. Dit is hoogst opmerkelijk. Als enige motivatie geeft u mee dat het uw bedoeling was om asiel aan te vragen in België en niet in Polen. Door een fout van de reisagent was dit misgelopen (CGVS, pag. 6). U keerde terug naar uw oom in Bagdad, na een kort verblijf van drie dagen in Turkije waar u uw paspoort terugkreeg (CGVS, pag. 6). Dat u na uw terugleiding naar Turkije (via Oekraïne) uiteindelijk op vrijwillige basis besliste om terug naar Irak te reizen, is een opmerkelijke vaststelling aangezien u in die periode uw problemen blijkbaar reeds als dermate ernstig inschatte dat u van plan was om op basis van deze problemen asiel aan te vragen in België.

De administratieve stappen om een Schengenvisum te verkrijgen zette u bovendien al in juli 2014 bij een reisbureau in Erbil, dus nog voordat u zou zijn opgesloten voor weigering van dienst (CGVS, pag. 6 en 11). Dit bevestigt dat het weinig waarschijnlijk is dat u een reële vrees koesterde, maar dat het gewoon uw bedoeling was om naar Europa te trekken, om welke reden dan ook.

Het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat u dit visum aanvraagde omdat u zich als soenniet niet meer goed voelde op uw werk, verandert niets aan bovenstaande vaststelling. Op de vraag of het voor u als soenniet evident was in het leger antwoordt u op het CGVS dat er geen echte problemen waren, dat men tegen de soennieten wel vaak sektarische woorden zei, maar dat u nooit reageerde (CGVS, pag. 6).

Verder is het opmerkelijk dat u na uw terugkeer uit Polen in Ghazaliya ging wonen. U geeft aan momenteel niet langer bij uw oom in Ghazaliya te kunnen verblijven, onder andere omdat u werkloos was en het huis van uw oom te klein werd, maar u geeft ook aan dat Ghazaliya een gevaarlijke plaats is waar soldaten gedood worden (CGVS, pag. 11). In Ghazaliya zijn er inderdaad veel incidenten met sjiitische milities, maar het feit dat u na uw reis naar Polen terugkeerde naar deze wijk geeft aan dat u de buurt voor u toch veilig genoeg achtte.

Het valt bovendien op dat u bij de Dienst Vreemdelingen niet vermeldde dat er een kleefbom onder uw auto werd geplaatst. U stelt immers ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u nipt aan de dood ontsnapte toen u op 3 september 2015 net uit de auto stapte om een pakje sigaretten te kopen toen uw wagen ontplofte (CGVS, pag. 9). Dit is een ernstig feit, zodat men kan verwachten dat u dit spontaan vermeldt. Dat u hierover met geen woord repte bij uw eerste gehoor met de asielinstanties draagt niet bij tot uw geloofwaardigheid.

Op 30 oktober 2015 zou uw broer Ala doodgeschoten zijn, nadat u asiel had aangevraagd in België. U legt als bewijs een kopie neer van de overlijdensakte (CGVS, pag.4). In Irak kunnen documenten gemakkelijk worden vervalst en dit stuk heeft dan ook weinig bewijswaarde. Omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag met betrekking tot de feiten voor uw vertrek naar België, is het dan

ook ongeloofwaardig dat u eigenlijk het mikpunt van de moord was en niet uw broer. U was toen ook al meer dan een jaar weg uit het leger, zodat het maar de vraag is waarom men u op dat moment nog (plots) zou viseren.

Verder is het opmerkelijk dat u Irak heeft verlaten via legale weg met uw paspoort via de luchthaven. Indien u werkelijk omwille van uw desertie het leger en de door sjiiitische milities overheerste overheid vreest, valt het moeilijk in te beelden dat u in deze context op deze wijze uw land van herkomst zou hebben verlaten.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak gedood te worden voor desertie of dienstweigering (CGVS, pag. 12) kan vooreerst verwezen worden naar bovenstaande, waaruit blijkt dat aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw 'desertie' ernstig moet getwijfeld worden. Verder merkt het CGVS op dat u evenmin een begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn of dienst geweigerd zou hebben. U legt geen documenten voor die aantonen dat u in augustus 2015 werd gestraft wegens het weigeren van een dienstbevel.

U toont ook niet aan waarom u als soenniet uit Bagdad nood zou hebben aan bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie daar. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er

voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De identiteitsdocumenten tonen enkel aan dat u uit Irak afkomstig bent. De foto's en de militaire documenten tonen aan dat u deel uitmaakte van het Iraakse leger en in juli 2013 werd overgeplaatst naar Husayba. Wat deze stukken betreft is het overigens opmerkelijk dat u tal van stukken voorlegt die aantonen dat u tot juli 2013 werkte voor het leger, maar dat u vreemd genoeg geen enkel stuk aanbrengt dat aantoont dat u effectief na uw overplaatsing op 21 juli 2013 aan de slag bent gegaan in Ramadi (CGVS p.4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève opgenomen criteria. Tevens geeft hij enkele theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker vroeg in Polen geen asiel aan omdat hij in België asiel wilde aanvragen. Hij wist dat Polen geen al te beste reputatie heeft inzake de behandeling van asielzoekers. Verzoeker wijst erop dat Polen in het kader van het Europese spreidingsplan nog niemand ontving en citeert uit een artikel uit "The Guardian". Het was geen optie om asiel aan te vragen omdat hij het risico niet wilde lopen om er niet te worden aanvaard omwille van het gevoerde beleid.

Helaas moest verzoeker daardoor terugkeren naar Irak. Aldaar dook hij onder bij zijn oom in een onveilige wijk. Dit toont aan dat hij zijn problemen inschatte als ernstig. Gezien de situatie in deze wijk, kon hij ook niet bij zijn oom blijven en verliet hij Irak opnieuw in mei 2015.

Het is correct dat verzoeker reeds in juli 2014 de stappen zette om een Schengenvisum te bekomen. Het is echter pas na zijn vasthouding in de kazerne dat hij het visum ontving en besloot om het te gebruiken om zijn land te verlaten.

Verzoeker zag zich genoodzaakt om na zijn terugkeer onder te duiken in een onveilige wijk. Net omwille van de gevaarlijke situatie aldaar besloot hij het land opnieuw te verlaten.

Verzoeker wijst inzake de in de bestreden beslissing aangehaalde omissie op het summere karakter van het eerste interview bij de DVZ. Bovendien vroeg men bij het CGVS niet waarom verzoeker dit incident niet vermeldde bij de DVZ zodat hij hierover geen duidelijkheid kon verschaffen.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift bewijzen van zijn tewerkstelling in Ramadi. Tevens voegt hij een arrestatiebevel bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt weldegelijk dat zijn vrees om te worden gearresteerd gegrond is.

2.1.2. Ter staving van voorgaand betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een artikel uit "The Guardian" (bijlage 3), een arrestatiebevel (bijlage 4) en twee documenten ter staving van zijn tewerkstelling in Ramadi (bijlagen 5 en 6).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker stelt ten gevolge van problemen met zijn overste en het verlaten van zijn dienst een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van de Iraakse autoriteiten en de hieraan verbonden sjitische militieën.

Verzoekers verklaarde vrees voor vervolging wordt echter ondermijnd doordat hij in Polen geen asiel aanvraag. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

"Vooreerst kan er op worden gewezen dat u in oktober 2014 reeds aankwam in Polen en er geen asiel wenste aan te vragen. Indien u een reële vrees zou hebben voor vervolging of een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zou u echter ongetwijfeld van deze gelegenheid gebruik gemaakt hebben om asiel aan te vragen in Polen op 10 oktober 2014. U zei er zelf aan de grens: 'Ik ben geen vluchteling'. Dit is hoogst opmerkelijk. Als enige motivatie geeft u mee dat het uw bedoeling was om asiel aan te vragen in België en niet in Polen. Door een fout van de reisagent was dit misgelopen (CGVS, pag. 6)."

Waar verzoeker zijn nalatigheid om in Polen asiel aan te vragen *post factum* tracht toe te schrijven aan de weigerachtige houding ten aanzien van asielzoekers in Polen en in deze verwijst naar een persartikel uit "The Guardian", dient te worden opgemerkt dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Verzoeker gaf dit immers niet als verklaring wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij geen asiel aanvraag in Polen. Bovendien stelde hij bij het CGVS uitdrukkelijk dat de Poolse autoriteiten hem zelf aanboden om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker antwoordde wanneer hem in Polen gevraagd werd of hij een asielaanvraag wilde indienen echter dat hij geen asielaanvraag wilde indienen en dat hij geen vluchteling was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid waar gesteld wordt:

“U keerde terug naar uw oom in Bagdad, na een kort verblijf van drie dagen in Turkije waar u uw paspoort terugkreeg (CGVS, pag. 6). Dat u na uw terugleiding naar Turkije (via Oekraïne) uiteindelijk op vrijwillige basis besliste om terug naar Irak te reizen, is een opmerkelijke vaststelling aangezien u in die periode uw problemen blijkbaar reeds als dermate ernstig inschatte dat u van plan was om op basis van deze problemen asiel aan te vragen in België.”

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd. Dat hij vanuit Turkije vrijwillig terugkeerde naar Irak, doet manifest wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van zijn land van herkomst.

In het licht van de aangevoerde vrees jegens de Iraakse autoriteiten en de hieraan verbonden sjjiitische milities is het nog minder aannemelijk dat verzoeker zich na zijn vrijwillige terugkeer bovendien zou hebben gevestigd in een wijk waar zich veel incidenten voordoen met de sjjiitische milities en die volgens zijn eigen gezegden een gevaarlijke plaats was waar soldaten gedood werden. Dit geldt nog des te meer daar deze wijk ligt in de stad waar één van de beweerde actoren van zijn vervolging, met name zijn overste, zich bevond (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.11).

Het voorgaande klemt nog des te meer daar, hoewel aangenomen kan worden dat de Iraakse autoriteiten en de sjjiitische milities hem het eerst zouden komen zoeken bij zijn familieleden, verzoeker zich blijkens het niet-betwiste feitenrelaas in deze wijk bij zijn oom gevestigd zou hebben.

Daarenboven wordt verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging op fundamentele wijze ondergraven doordat hij het kernelement in zijn relaas, met name een bomaanslag op zijn wagen waarbij hij op het nippertje aan de dood ontsnapte, niet vermeldde bij de DVZ. In deze wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Het valt bovendien op dat u bij de Dienst Vreemdelingen niet vermeldde dat er een kleefbom onder uw auto werd geplaatst. U stelt immers ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u nipt aan de dood ontsnapte toen u op 3 september 2015 net uit de auto stapte om een pakje sigaretten te kopen toen uw wagen ontplofte (CGVS, pag. 9). Dit is een ernstig feit, zodat men kan verwachten dat u dit spontaan vermeldt. Dat u hierover met geen woord repte bij uw eerste gehoor met de asielinstanties draagt niet bij tot uw geloofwaardigheid.”

Het verwijt dat hij hierover bij het CGVS niet werd ondervraagd en geen duidelijkheid kon scheppen, is niet dienstig. Vooreerst is het vaststellen van zulke omissies tijdens het gehoor bij het CGVS niet altijd mogelijk en kon verzoeker zelf als beste weten wat hij (al dan niet) had verklaard. Bovendien kon verzoeker middels het onderhavige verzoekschrift de nodige duidelijkheid verschaffen. Dat het interview bij de DVZ summier was doet aan voormelde motieven echter hoegenaamd geen afbreuk. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker het voormelde, cruciale element in zijn asielrelaas hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij dit beweerde incident niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.9.).

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Verder is het opmerkelijk dat u Irak heeft verlaten via legale weg met uw paspoort via de luchthaven. Indien u werkelijk omwille van uw desertie het leger en de door sjjiitische milities overheerste overheid vreest, valt het moeilijk in te beelden dat u in deze context op deze wijze uw land van herkomst zou hebben verlaten.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak gedood te worden voor desertie of dienstweigering (CGVS, pag. 12) kan vooreerst verwezen worden naar bovenstaande, waaruit blijkt dat aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw ‘desertie’ ernstig moet getwijfeld worden. Verder merkt het CGVS op dat u evenmin een begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd zou zijn of dienst geweigerd zou hebben. U legt geen documenten voor die aantonen dat u in augustus 2015 werd gestraft wegens het weigeren van een dienstbevel.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Aan het arrestatiebevel dat hij bij het verzoekschrift voegt (bijlage 4) kan immers geen bewijswaarde worden gehecht. Dit wordt namelijk slechts bijgebracht in de vorm van een gemakkelijk manipuleerbare kleurenkopie. Bovendien wordt het niet neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardige vrees voor vervolging.

Wat betreft het overlijden van verzoekers broer en de in het administratief dossier opgenomen documenten, wordt in de bestreden voorts terecht gemotiveerd:

“Op 30 oktober 2015 zou uw broer Ala doodgeschoten zijn, nadat u asiel had aangevraagd in België. U legt als bewijs een kopie neer van de overlijdensakte (CGVS, pag.4). In Irak kunnen documenten gemakkelijk worden vervalst en dit stuk heeft dan ook weinig bewijswaarde. Omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas met betrekking tot de feiten voor uw vertrek naar België, is het dan ook ongeloofwaardig dat u eigenlijk het mikpunt van de moord was en niet uw broer. U was toen ook al meer dan een jaar weg uit het leger, zodat het maar de vraag is waarom men u op dat moment nog (plots) zou viseren.

(...)

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De identiteitsdocumenten tonen enkel aan dat u uit Irak afkomstig bent. De foto's en de militaire documenten tonen aan dat u deel uitmaakte van het Iraakse leger en in juli 2013 werd overgeplaatst naar Husayba. Wat deze stukken betreft is het overigens opmerkelijk dat u tal van stukken voorlegt die aantonen dat u tot juli 2013 werkte voor het leger, maar dat u vreemd genoeg geen enkel stuk aanbrengt dat aantoont dat u effectief na uw overplaatsing op 21 juli 2013 aan de slag bent gegaan in Ramadi (CGVS p.4).”

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind.

Waar verzoeker alsnog bewijzen tracht voor te leggen van zijn recente tewerkstelling in het Iraakse leger en in dit kader twee stukken bij het verzoekschrift voegt (bijlagen 5 en 6), dient te worden vastgesteld dat beide stukken slechts worden bijgebracht in de vorm van gemakkelijk te manipuleren kleurenkopieën. Derhalve kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook zijn deze stukken niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg worden deze documenten overeenkomstig artikel 8 PR RvV, luidens hetwelk de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging vergezeld dienen te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling, niet in overweging genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.2.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij is afkomstig van Bagdad, waar de veiligheidssituatie in tegenstelling met wat het CGVS voorhoudt uiterst precair is.

Verzoeker citeert uit de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014. Tot op heden is de richtlijn van UNHCR dat bescherming hoogstwaarschijnlijk nodig is. Bescherming dient aldus de regel te zijn en het gebrek aan bescherming de uitzondering.

Dat de sjitische milities de soennitische burgerbevolking viseren maakt dat verzoeker des te meer in het vizier komt. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en uit enkele persartikels en rapporten. Hij leidt hieruit af dat hij als soenniet bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verder vormt dit volgens hem slechts het topje van de ijsberg. Dagelijks wordt bericht over de vele aanslagen die er plaatsvinden. Bovendien zijn er uiteraard nog vele aanvallen die niet in de media verschijnen doch wel plaatsvinden.

Verzoeker verwijst naar de website www.iraqbodycount.org en haalt bij wijze van voorbeeld aan dat er op 24 en 25 februari 2016 respectievelijk 7 en 22 mensen werden gedood in Bagdad.

Verzoeker kan niet rekenen op bescherming vanwege zijn overheid. Hij verwijst naar informatie omtrent het corrupte karakter van de Iraakse samenleving. Tevens wijst hij erop dat hij wordt gezien als deserteur.

2.3.2. Ter staving van voorgaand betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: persartikels en algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 7-16).

2.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') en zoals geciteerd en neergelegd door verzoeker (rechtspiegingsdossier, stuk 1) blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt.

Anderzijds blijkt dat de sjjiitische milities, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie

in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is de gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat aan hem wel bescherming moet worden toegekend op basis van een combinatie van de veiligheidssituatie en zijn religie als soenniet. Hij wijst in deze op informatie over het verhoogde risico dat soennieten in Irak en Bagdad lopen om slachtoffer te worden van bepaalde misbruiken en mensenrechtenschendingen. Waar hij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat hij niet aantoonbaar is en dat uit de informatie in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu verzoeker geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan zijn religie als soenniet verbonden incidenten heeft aangehaald. Integendeel ontkende hij, zoals reeds hoger werd aangegeven, uitdrukkelijk dat hij benevens zijn ongeloofwaardig bevonden problemen ooit andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Verder ontkende hij bij het CGVS dat zijn religie in het kader van zijn beroepsuitoefening zorgde voor (ernstige) problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6). Tevens bevinden zich nog tal van verzoekers naaste familieleden in Bagdad en maakte verzoeker – benevens de hoger ongeloofwaardig bevonden problemen – ook in hun hoofde geen melding van concrete, geloofwaardige, recente en ernstige, aan de veiligheidssituatie en aan hun religie gelinkte problemen (*ibid.*, p.7). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij louter ingevolge zijn profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

2.4.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS